

Heinrich Müller

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Müller/ Doctor ac Professor Theologus ... Ad iusta funeralia Quae ... Annae Willebrandes/ Viri ... Dn. Theodori von Oesede/ I.U.D. ... Viduae Exsolventur hodie Omnium Ordinum Cives Academicos sedulo serio[ue] invitat : P.P. Sub Sigillo Rectoratus d. 30. Nov. An. MDCLXV

[Rostock]: Kilius, 1665

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777132664>

Druck Freier Zugang

PROGRAMMA

56

^{Qvo}
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

HENRICUS Müller/

Doctor ac Professor Theologus, ad div.

Mariæ Pastor

Ad

Iusta funeralia,

^{Qvæ}

MATRONÆ HONESTISSIMÆ

ANNÆ Willebrandes/

Viri Amplissimi & Consultissimi

DN. THEODORI

von Gesede/

D. & in Dicasterio Meklenb. Fisci

Advocatiolim dexterrimi

VIDUÆ

Exsolvuntur hodie,

Omnium Ordinum Cives Academicos

sedulo serioq; invitat

P.P. Sub Sigillo Rectoratus d. 30. Nov.

An. M DC LXV

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

LB FP Willebrand, Anna. 1665

6.

IN Ægyptum cum universa sua familia abiturienti Jacobo apparet Jhova in Bersabe, & hac, inter multas alias, eum dignatur promissione: *Joseph ponet manum suam super oculos tuos.* Gen. XLVI, 4 Eleganter Arabs; *Joseph claudet oculos tuos.* Non poterat vel interpres mentem Numinis exprimerè rectius, vel ipse Deus Jacobo, & annis & moerore tantum non confecto fortius suppeditare consolationis argumentum, quam quod unice dilectus filius, quem hucusq; tantoperè luxerat, supremum istud, quod omnes optant, officium ei esset præstiturus. Nimirum etiam inde usq; receptum fuit usu apud Hebræos, uti charissimi quiq; amicorum oculos clauderent post obitum. Constat id ex Mischna tit. Sabbat. c. 23. & perquàm multa afferuntur eam in rem à Maimonide tit. Efel c. IV, §. 5 Seldeno l. II de Syned. p. 358. Menochio l. VIII de Rep. Ebr. c. 4. qv. 11 & aliis. Ab Hebræis ad Græcos & Latinos hic ritus transiit. Apud Homerum marito Penelope oculos claudit, additq; Poeta; *πὶ δὲ ὄφθαλμοις ἔειπεν ἑταίρῳ,* *hic enim honos mortuorum.* In Latio habes formantem oculos parentem filio apud Virgilium Aeneid. IX, ubi queritur Euryali mater;

-- -- -- -- *Nec te tua funera mater*

Produxit, pressive oculos

Uxorem marito apud Senecam in Troj.

Cum

Cum conjux oculis imposuit manuum
Supremusq; dies solibus obstitit
 Fratrem fratri apud Ovidium ;
Lumina cerulea jam jamq; natantia morte
Lumina fraternas jam subitura manus
 Filium Patri apud Lucanum de Argo loquentem ;
Invitatq; Patris claudenda ad lumina dextram.
 Et Matri. Hinc lœra Livia moritur apud Ovidium, quod
 hoc officium à filio sit habitura ;
Saltem te incolumi moriar Nero: tu mea condas
Lumina, & excipias hanc animam ore pio
 Quamvis lege quâdam XII Tabb. videantur prohibiti fi-
 lii, ne id officii præstent parentibus, quam tamen allego-
 ricè intelligendam putat Kirchmannus, & significari, ne
 filii parentum mortem maturent. De ritu ipso condendi
 lumina morientium legi præ cæteris merentur Turnebus
 I XIX, c. 16. Franc. Lufinus lib. III Parerg. c. 36 Crini-
 tus I XVIII, c. 12. Id verò nobis quammaximè notan-
 dum, non Judæis tantum, Græcis & Romanis, sed etiam
 Christianis morem hunc religiosissimè servatum uti mo-
 rientiū oculos conprimerent signarentq; charissimisq;
 quiq; Dionysius Alexandrinus antiquissimos ritus ex-
 ponens, qui à primis nascentis ecclesiæ temporibus in
 mortuis condendis usurpabantur, hæc habet apud Euse-
 bium lib. VII, c. 17. *Sanctorum corpora manibus erectis*
supinisq; excipere, gremio suo reponere, ora oculosq; obtura-
re &c. Ambrosius in Orat. de morte Satyri fratris Hoc
 X 2 inquit,

inquit, solum dolebam, quod non ipse adfideres lectulo, ac votivum mihi cum sancta Sorore partitus officium morientis oculos digitis tuis clauderes. Idem confirmat Hieronymus, cuius hæc sunt ad Princip. de morte Marcellæ verba; Sano, integro, vegetoq; corpusculo obdormivit in Domino, & te paupertatula sua, imò per te pauperes reliquit hæredes, claudens oculos in manibus tuis, reddens Spiritum in tuis osculis. Si, quid sub hac oculorum oclusione laruerit mysterii, inquiras apud auctores, non una illi te dimittent responsione. Miserrimum & infelicissimum mortis genus existimabant oculis adhuc patentibus ex hac vita decedere, quod habitus ille eorum sit, qui sunt huic seculo cogitationibus & votis affixi, inquit Sopranes in David. digr. II p. 463. Volunt alii consultum per hunc ipsum ritum horrore adstantium, quia supremum ab oculis morientium adspici ominosum putarunt veteres. Subtilius Ramirez Spicil. Sacr. Tract. I. c. 44 Apud Romanos, inquit, nullibi anima signatius habitare credita, quam in oculis. Ipse Plinius lib. XI, c. 37. Profectò in oculis animus inhabitat: inardent, intenduntur, humectant, connivent: hinc illæ misericordiæ lacrymæ: hos cum osculamur animum ipsum videmur attingere. Anima ipsa quoq; quam divina particulam auræ putabant, è cælo provenisse existimabatur. Unde Seneca Epist. XLI Quemadmodum radii solis contingunt quidem terram, sed ibi sunt unde mittuntur: sic animus magnus & sacer, in hoc demissus, ut propius divina noscamus, conversatur quidem nobiscum, sed hæret origini suæ. Illinc pendet, illuc spectat & nititur. Claudebant ergò moribundis

ribundis oculos ne sacra illa anima jamjam eruptura, hebes
quodammodo & afflicta in oculorum speculo ab hominibus,
in extremo illo conflictu cerneretur; neve oculi, qui meliorem
vitam spirarent, torpentes tunc & fracti apparent. Hæc
ille. Fortassis etiam morientium oculos premebant veteres,
imprimis Christiani, quasi indicaturi, mortem eorum
somni instar esse, eosque in resurrectione mortuorum
evigilatuos. Nobis prolixius materiam hanc nunc
pertractare animus non est. Si tamen quis quærat,
cur receptum apud Veteres, ut id officii charissimi quique
præstarent, & parentibus filii reponimus, factum illud,
quia ne alii piissimo illo officio fungerentur noluerunt
moribundi, fors quod ignoti asperiores metuerunt
aut duriorem attactum; fortassis etiam, ut ægrè minus
discederent, nec suis se invidere viderentur in manibus
illorum deficientes, quos sibi superesse maximè semper
optarent: nec enim toti sibi mori videbantur, qui post
se relinquebant, in quibus quodammodo victuri censebantur.
Non extrema certè hæc parentum felicitas, mori inter oscula &
amplexus viscerum suorum. Quod si non esset beneficium insigne,
in summum certè mortis solatium DEUS ipse Jacobo non promississet.
Quàm ergo infelix DEFUNCTA NOSTRA, cujus oculis
nec filiorum quisquam, nec quæquam filiarum ultimas
imposuit manus: non illi Spiritum ejus fugientem
ore legerunt suo, nec harum illa in amplexus brachia cepit.
Decessit, cheu! nec visis, nec valere jussis suis, sed

vel eò felicissima, quod inter brachia Servatoris sui Jesu
Christi decessit. Ille oculos clausit, aperturus olim in die
judicii. Nata est B. ANNA, cui nunc iusta solvimus ex-
sequialia, An. MDXCIX. Patre Viro Amplissimo & Con-
sultissimo, Dn. NICOLAO Willebrand/Philos. & U. J. D.
Professore hujus Universitatis & Practico celeberrimo,
Matre, foemina omnibus sexus sui ornamentis decora-
tissima CATHARINA Heinß. Avum paternum habuit
Reverendæ dignationis Virum, Dn. PETRUM Wille-
brand/Pastorem apud Gorlovienses per plures annos fi-
delissimum. Aviam paternam SOPHIAM Schulten/accu-
ratissimi & post fata etiamnum celeberrimi Theologi
ALBERTI GRAWERI amitam. Avus Maternus fu-
it Vir Magnificus & Amplissimus Dn. FRIDERICUS
Hein/JCrus, Sereniss. Princ. Meklenb. Consiliarius, Aca-
demix hujus Professor, & tandem Consulatq; Syndicus
apud nos præclarissimè meritus. Avia Materna ANNA
Dobtus/ex nobili & pervetusta der Dobtinen familia pro-
genita. Tantis BEATA nostra originem debet ma-
joribus. Renata, postquam nata erat, mox per aquam
& Spiritum, ita abs Parentibus informari cepit, uti ipsis
veluti auspiciis initiata virtuti, voluptates illicitas, quæ
tenella illa ætas & sexus inprimis sequior inescari quam-
maximè solet, non tantum non appeteret, sed nec co-
gnosceret. Non illa ex earum consorcio, quibus cutem
medicaminibus inungere, aut rubore adulterare genas,
aut oculos fuligine collinere in deliciis. NOSTRA id da-
bar

bat operam unice, ut à simplicitate candorem, ruborem
à verecundia mutuaretur omnem suum. Quùm ea jam es-
set ætate, uti muliebris patientiæ legem ferre quirer, No-
bil. & Consultissimo Viro Dn. THEODORO von Dese-
de/ U. J. D. & in Dicasterio Meklenburgico Fiscii Advocato
solertissimo in matrimonium elocata abs Parentibus An-
no M. DC. XXI. Quod ne sterile esset aut infœcundum,
octies illa mater facta, in masculina quater, quater in foe-
minina prole, Superstitant per DEI gratiam (reliquis plu-
rium adlectis consortio,) GERHARDUS, causarum
apud Lubecenses Patronus famigeratissimus; ADAMUS
HENRICUS, eidem apud Vratislavienses addictus ope-
ræ; ANNA SOPHIA, Fœmina ornatissima, Viro Reve-
rendo, Dn. DANIELI WERNERO Tilsensium in Bo-
rusia Pastori vigilantissimo ante aliquot annos nuptum
data. Ex his tribus BEATA quinque partim nepotibus
partim neptibus locupletata est. Quarta, quæ accensenda
omnino, est CATHARINA elegantissima ac luculentis-
sima Virgo, tristius non ita pridem apud Sororem ex-
perta fatum. Functo Anno MDC XLI marito, vidui-
ratis subire onus, dispensante sic Deo, iussa est NOSTRA,
quod & fecit non invita, & sustinuit non impatiens, donec
ante annum ferè in gravescentis senectutis incommoda
asperius quàm ante sentiens, auxiliisq; destituta humanis
sub onere contremiscere, ipsoq; vel animi mœrore vel
langvore corporis confici paulatim inciperet. Adhibita
quidem fuere generosa satis remedia, sed frustra. Ad DE-
UM ergò

UM ergò itum, qvi quùm humanum cessat auxilium,
præstat suum. Vocatus in partem curæ confessiona-
rius, Pl. Reverendus Vir, Dn. D. ENOCHUS SVANTE-
NIUS, Ecclesiæ Jacobæ Archidiaconus vigilantissimus,
Collega pl. dilectus, qvi & confortavit solamine agro-
tam, & ultimo insuper, quod est Corpus ac sanguis Ser-
vatoris nostri Jesu Christi, munivit viatico. Quo muni-
ta inter adstantium preces placido & beato obitu, quasi
somno consopita exspiravit, postquam caducam hancce
atq; miseram vitam dicam an mortem rectius nescio 66
annis perpeffa esset. Tenet illa jam terram manibus,
profectaq; in portum coronat navem, discriminibus de-
functa omnibus atq; periculis, quæ nos exercent indies.
Vestrum est, CIVES, de hac fortuna ex animi ei gratu-
lari sententia, & quæ viventes mortuis deberis prolixè, uti
par est omninò, exhibere atq; liberaliter. Monet id
Vos ipsa Pietas. Postulant BEATÆ Fratris Amplissi-
mi insignia undiquaq; in Academiam merita, & nos, ut
officium faciatis, hortamur atq; obtestamur sedulò.

*Conventus fiet in templo Jacobæo
post horam Imam.*

208(1) 20

Cum conjux oculis imposuit manum
Supremusq; dies solibus obstitit
 Fratrem fratri apud Ovidium ;
Lumina cerulea jam jamq; natant
Lumina fraternas jam subitura m
 Filium Patri apud Lucanum de Argo lo
Invitatq; Patris claudenda ad lum
 Et Matri. Hinc lœra Livia moritur apud
 hoc officium à filio sit habitura ;
Saltem te incolam moriar Nero : tu n
Lumina, & excipias hanc animam
 Quamvis lege quâdam XII Tabb. videan
 lii, ne id officii præstent parentibus, quan
 ricè intelligendam putat Kirchmannus, d
 filii parentum mortem maturent. De ritu
 lumina morientium legi præ cæteris mere
 I. XIX, c. 16. Franc. Lufinus lib. III Paren
 tus I. XVIII, c. 12. Id verò nobis quam
 dum, non Judæis tantum, Græcis & Rom
 Christianis morem hunc religiosissime ser
 rientium oculos conprimerent signarent
 quiq; Dionysius Alexandrinus antiquiss
 ponens, qui à primis nascentis ecclesiæ
 mortuis condendis usurpabantur, hæc hab
 bium lib. VII, c. 17. Sanctorum corpora
 supinisq; excipere, gremio suo reponere, ora
 re &c. Ambrosius in Orat. de morte Sat

